

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 2445/2015
28.01.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца Ф.М. из К., чији су пуномоћници И.Н. и Б.М., адвокати из Ц., против туженог Ђ.С. ДОО из К., чији је пуномоћник Н.М., адвокат из И., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 93/15 од 12.06.2015. године, у седници одржаној 28.01.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 93/15 од 12.06.2015. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 400/12 од 16.04.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је предлог тужиоца за понављање поступка. Ставом другим изреке, дозвољено је понављање поступка који је окончан правноснажном пресудом на основу одрицања Општинског суда у Кули П1 1510/06 од 24.01.2007. године, а ставом трећим изреке стављена је ван снаге пресуда на основу одрицања Општинског суда у Кули П1 1510/06 од 24.01.2006. године.

Решењем Вишег суда у Сомбору Гж1 93/15 од 12.06.2015. године, ставом првим изреке, жалба туженог је одбијена и првостепено решење потврђено, а ставом другим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против решења другостепеног суда тужени је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, на основу члана 399. у вези члана 412. став 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04 и 111/09), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној

дужности, а нема ни повреде из тачке 12. истог члана и става Закона, на коју се ревизијом указује, јер побијана одлука садржи јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама и који нису у супротности са изведеним доказима.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилац је поднео предлог за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом на основу одрицања Општинског суда у Кули П1 1510/06 од 24.01.2007. године, у смислу одредбе члана 422. став 1. тачка 11. ЗПП. У предлогу је навео да се налази у истој правној ситуацији као и подносиоци уставних жалби којима је одлукама Уставног суда Уж 2542/09 од 21.12.2011. године и Уж 2524/09 од 14.03.2012. године утврђена повреда права на правично суђење и на правичну накнаду за рад. Побијаном одлуком, усвојен је предлог тужиоца за понављање поступка, налазећи да одлуке Уставног суда Уж 2542/09 од 21.12.2011. године и Уж 2524/09 од 14.03.2012. године представљају основ за понављање поступка у овој правној ствари, јер наведене одлуке имају правно дејство и према тужиоцу у смислу одредбе члана 87. Закона о Уставном суду, због чега је дозвољено понављање поступка који је окончан правноснажном пресудом на основу одрицања Општинског суда у Кули П1 1510/06 од 24.01.2007. године.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд налази да је основан закључак нижестепених судова којима је усвојен предлог тужиоца за понављање поступка, налазећи да су у конкретном случају испуњени услови за понављање поступка прописани одредбом члана 422. тачка 11. ЗПП.

Наиме, одредбом члана 87. Закона о Уставном суду („Сл. гласник РС“, број 109/07 и 99/11), прописано је да ако је појединачним актом или радњом повређено или ускраћено Уставом зајемчено људско или мањинско право и слобода више лица, а само неки од њих су поднели уставну жалбу, одлука Уставног суда односи се и на лица која нису поднела уставну жалбу, ако се налазе у истој правној ситуацији. Одредбом члана 422. тачка 11. ЗПП, прописано је да се поступак који је одлуком суда правноснажно завршен може се по предлогу странке поновити, ако је у поступку по уставној жалби, Уставни суд утврдио повреду или ускраћивање људског или мањинског права и слободе зајемчене Уставом у парничном поступку.

У конкретном случају, правноснажном пресудом на основу одрицања Општинског суда у Кули П1 1510/06 од 24.01.2007. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио исплату регреса за 2003, 2004. и 2005. годину у појединачним новчаним износима са припадајућом законском затезном каматом, разлику зараде почев од септембра 2003. године па закључно са августом 2006. године у појединачним месечним износима са припадајућом законском затезном каматом, као и припадајуће порезе, доприносе и јубиларне награде. Наведена пресуда је донета јер је тужилац поднеском од 23.01.2007. године повукао тужбу уз одрицање од тужбеног захтева, с обзиром да су парничне странке закључиле уговор о вансудском поравнању од 23.01.2007. године, којим се тужилац одрекао свих новчаних потраживања према туженом на име зараде и осталих потраживања из радног односа. Међутим, одлукама Уставног суда Уж 2542/2009 од 21.12.2011. године и Уж 2524/2009 од 14.03.2012. године, усвојене су уставне жалбе Д.В. и

Ј.Б., којима је утврђена повреда права подносилаца уставне жалбе на правично суђење и на правичну накнаду за рад, зајемчену одредбама члана 32. став 1. и члана 60. став 4. Устава Републике Србије, као и да те одлуке имају правно дејство и према лицима која нису поднела уставну жалбу, а налазе се у истој правној ситуацији, сагласно одредби члана 87. Закона о Уставном суду.

Сагласно наведеном, тужилац се налази у истој правној ситуацији као подносиоци уставне жалбе у поступку у коме је Уставни суд одлукама Уж 2542/2009 од 21.12.2011. године и Уж 2524/2009 од 14.03.2012. године, наложио понављање поступка по жалби, јер је утврдио повреду права на правично суђење и на правичну накнаду за рад, зајемчену одредбама члана 32. став 1. и члана 60. став 4. Устава Републике Србије и одредио да те одлуке имају правно дејство и према лицима која нису поднела уставну жалбу, а налазе се у истој правној ситуацији, због чега се те одлуке Уставног суда морају односити и на тужиоца, што значи да представљају разлог за понављање поступка, предвиђен чланом 422. тачка 11. ЗПП.

Неосновано се ревизијом указује да се тужилац одрекао тужбеног захтева, али да се није одрекао права по основу рада зајемчених Уставом. Наиме, одредбом члана 60. став 4. Устава Републике Србије, прописано је да свако има право на поштовање достојанства своје личности на раду, безбедне и здраве услове рада, потребну заштиту на раду, ограничено радно време, дневни и недељни одмор, плаћени годишњи одмор, правичну накнаду за рад и право на заштиту за случај престанка радног односа и нико се тих права не може одрећи. Имајући у виду изнето и како се уговором о вансудском поравнању од 23.01.2007. године тужилац одрекао свих новчаних потраживања према туженом на име зараде и осталих потраживања из радног односа, због чега је донета правноснажна пресуда на основу одрицања, а што је супротно зајемченом праву из члана 60. став 4. Устава Републике Србије, стога се тужилац налази у истој правној ситуацији као и подносиоци уставних жалби, па су нижестепени судови правилно дозволили понављање поступка, применом одредбе члана 422. тачка 11. ЗПП.

На основу члана 405. став 1. у вези члана 412. став 5. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**